

Levél grafikus barátomnak

*Azt kérded, mért adom át magam
a tehetetlenség pánikbetegségének.*

Tényleg, miért is?

*Mert reggelente a főbekólintottak
értetlenségével nézek a virradatba,
kiérdemesült Casanova az ég
szétnyílt szemérmébe?*

*Mert a katedra csak színpad
a katarziszra képtelen
körülmetélt szívűek teátrumában?*

*Mert gyermekeim üdvözülten
öntudatlan mosolyában
szárnyaszegett tipegés csak, ha
röpülni vágyik a szellem?*

*Igen, otthagytam a pláza-város
galambszarosan is fenséges tereit,
ott a külvárosok kő-gyehennáját,
a belváros puskagolyó-heges tanúhegyeit
és ott a budai hegyek – mementóul,
tiltakozásul? – fölemelt
lomberdő-ökleit.*

*És menekültem tovább, bódító
rómaiak borostyánkő-útjáról
a falu porlepte, lócitromtól
fűszeres utcáiba.*

*Igazad van, írhatnék a verebek
reggeli bandázásáról:
a nehéz portól asztmás aranyesőbokrok
hajléktalanjai, rozoga ereszek
csőlakói mint vedlenek át
szürke egyenruhás gerillákká,
elüldözve kertemből a fák piros sipkás
doktorát, a fakopáncsot,
kétfelé kergetve a nap mint nap
sárga ünneplő mellényt öltő szécinkepárt,
hogy egymás tollát is megtépvé
falják föl a diót, amit még az este
széttörögetve a diófa tövébe tettem.*

*Írhatnék a cserépkályha begyújtásáról
(elvégre igazi férfimunka):
a favágítón mohás tölgyfaforgács,
a fáskosárban a tűzifa nyersen illatozik,
s a tűz tigrisbarapásaira
a kéményen át a füsttel mintha
az erdők szelleme kígyózna vissza
megbékélve, ahonnan dózer, fűrészes,
fejseze csapására kiszakított, az égbe.*

*Vagy békés remete-otthonomból
írhatnék versbe tördelt
vezércikket a földünket földülő,
vérünket szipolyozó, lelkiünket marcangoló
háromfejű szörnyről, adhatnék nevet
a megnevezhetetlennek,
s azt mondanám: ők az árulók,
a szörny vérünk-veritéküinkből
csirizelt siserehada, ők.*

*De nem, barátom. Ahol mi élünk,
ott már csak magánlevélben van
helye egykor bor és pipa mellé
szűken mért, prébász-bűvösségű férfiszónak.*

*Hogy kipréselték a vérünk – murcinak.
Hogy bandita verebek közt lassan mi is
elotthontalanodunk – saját kertünkben.
Hogy nyolcvanöt éve forgácsolódunk,
hajítófának se jók.
Hogy hatvan éve sütnek a pokol tüzén,
ugyanazon a nyárson.
Hogy Hamlet kötözni való bolond.
Hogy a tanúhegyek lombjaiból írmag se...
Hogy mint anorexiás ribancé,
kimeddült a nemzet mébe.*

*Ezt küldöm vers helyett, e férfihallgatással
teli levelet, barátom. Ha pánikbetegség,
ne orvosom: légy benne társam, hozd el
az ábrándok ködébe fércelt ábráid –
s mint a vén székeley mondaná:
hallgassunk egy verset.*